

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/135/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120209186
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120209186.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobkyne: Q. K., G.. XX.XX.XXXX, K. B. X, XXX XX O., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 4.717,04 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 150,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 5.8.2020 domáha voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 4.714,04 eur. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/100/2019, bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľa úspešná. Terajší žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok zaplataenie sumy 4.777,04 eur s príslušenstvom. Okresný súd Prešov konanie v časti prevyšujúcej zaplataenie sumy 4.714,04 eur zastavil a žalobu v časti 4.717,04 eur s prísl. zamietol, rozsudkom z 21.11.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.2.2020, sp. zn. 15CoCsp/4/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.3.2020.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

„6.1. Keďže žalobca súdu žiadne doklady o skúmaní bonity žalovaného nepredložil, je zřejmé, že vyššie uvedeným spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity dlžníka žalobca nepostupoval (nezaujímal ho príjmy a ani výdavky žalovaného a to, či po ich úhrade má dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru; nepreveril ho v úverových registroch a pod.). Súd teda robí záver, že poskytnutý úver je bez úrokov, bez poplatkov a k jeho platnému predčasnému zosplateniu nedošlo. Žalobcovi by tak patrila iba suma rovnajúca sa rozdielu medzi istinou splatnou ku dňu rozhodovania súdu a sumou žalovaným zaplataenou.

7. Dňa 17.12.2018 malo dôjsť k postúpeniu uplatnenej pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu. Uvedené „postúpenie pohľadávky“ však spôsobilo, že žalobe nemôže byť vyhovené ani čiastočne. Podstatnou otázkou pri každej žalobe je to, či je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu a pasívna vecná legitímácia žalovaného. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva, určujúci či strany sporu boli zároveň účastní aj hmotnoprávneho vzťahu, nárokov z ktorého sa žalobca domáha. Postup a teda aj podmienky platnosti postúpenia takejto pohľadávky sú uvedené v § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. podľa ods. 1, ktorého práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a: a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona, alebo osobitného predpisu na

veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. 7.1. Ak v prejednávanej veci dospel súd k záveru, že k platnému predčasnému zosplatneniu úveru nedošlo, nemohla byť pohľadávka z neho predmetom postúpenia a tak aktívna vecná legitímácia žalobcovi nesvedčí.“

Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže ako spotrebiteľ úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza právnej normy (§ 3 zák. č. 250/2007 Z.z.). Finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 4.717,04 eur, čo zodpovedá sume, o ktorú sa žalovaný chcel na jej úkor bezdôvodne obohatiť.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť.

Uviedol, že zákonodarca v ustanovení § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. („ZoOS“) jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva na súde a ak takéto porušenie práva úspešne uplatní (čo sa v súdenom prípade nestalo), potom má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by voči žalovanému úspešne na súde uplatnila ochranu svojho porušeného spotrebiteľského práva. Žalovaný tiež nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný dodal, že už v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/200/2019 bola žaloba teda zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena, že postupca zachoval odbornú starostlivosť pri skúmaní bonity žalobkyne, a nie pre porušenie spotrebiteľských práv žalobcu. V súvislosti s uplatnením odkúpenej pohľadávky pred súdom nevznikla konaním žalovaného žalobkyňi žiadna ujma a ani neboli porušené žiadne spotrebiteľské práva žalobkyne a preto nebola naplnená hypotéza § 3 ods. 5 ZoOS - žalovaný totiž nie je porušiteľom spotrebiteľských práv žalobcu, resp. neexistuje ani žiadny zákonný dôvod na to, aby zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, ako to vyžaduje zákonodarca v predmetnom ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS. Žalobkyňi, ako spotrebiteľovi, Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 9Csp/200/2019 priznal žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Žalovaný teda iniciovaním uvedeného konania, resp. ostatnými úkonmi v súvislosti s odkúpením pohľadávky nielenže neporušil žiadne spotrebiteľské práva žalobcu, ale ani mu nespôsobil žiadnu ujmu. Žalovaný uviedol, že priznaním takéhoto nároku spotrebiteľovi za situácie, že tento nevrátil veriteľovi ani len istinu svojho záväzku a navyše mu nebola spôsobená materiálna ujma by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa, ktorá by sa neopierala o logickú, ani dôvodnú úvahu. Žalovaný si tiež poukázal aj na neprimeranú a ničím neodôvodnenú výšku požadovaného zadosťučinenia v rozsahu 4.717,04 eur.

3. Žalobkyňa v replike okrem iného uviedla, že zo zák. č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a pod.. Spotrebiteľ má teda podľa zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žalobkyňa tiež uviedla, že zo skutočnosti, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia určuje súd voľnou úvahou logicky vyplýva, že ani jej výšku spotrebiteľ nedokazuje. Voľná úvaha súdu však nemôže byť svojvôľou a už vôbec nie jej paušalizáciou. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzať. Žalobkyňa pritom poukázala na to, že trendom v rozhodovacej praxi sú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená.

4. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že žalovaný ako inkasná spoločnosť, ktorá prevzala úver a preto je povinná postupovať s odbornou starostlivosťou. V základnom konaní žalobca (v tomto prípade žalovaný) nebol aktívne legitimovaný na podanie žaloby, no súd skonštatoval tiež, že nedošlo k dostatočnému

skúmania bonity dlžníčke a z toho dôvodu nemohlo ani dôjsť k zosplatneniu úveru a následnému postúpeniu pohľadávky.

5. Súd sa oboznámil so všetkými dôkaznými prostriedkami, ktoré súdu predložili alebo označili strany konania. Dokazovanie vykonal rozhodnutiami všeobecných súdov označených žalobkyňou, vyjadrením žalovaného, pričom zistil tento skutkový stav:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom z 21.11.2019, sp. zn. 9Csp/200/2019-37, žalobu zamietol a konanie v časti prevyšujúcej zaplatenie sumy 4.717,04 eur s prísl. zastavil.

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozsudkom z 27.2.2020, sp. zn. 15CoCsp/4/2020, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby.

8. Z doložky právoplatnosti a vykonateľnosti súd zistil, že vyššie uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.3.2020.

9. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

10. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

12. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 9.6.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

13. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Aj keď zákon, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil, nakoľko podanou žalobou vo veci sp. zn. 9Csp/200/2019 sa žalovaný domáhal zaplatenia sumy 4.777,04 eur s príslušenstvom od žalobkyne.

15. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované

zákonne ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

16. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

17. V prejednávanej veci bol to samotný žalovaný, ktorý napriek neexistencii platnej zmluvy o postúpení pohľadávok požadoval v inom konaní od žalobkyne zaplataenie sumy 4.777,04 eur s príslušenstvom, pričom táto jeho žaloba bola zamietnutá v dôsledku úspešnej obrany žalobcov. Právnym predchodcom žalovaného poskytnutý úver bol podľa odôvodnenia rozhodnutia vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, vzhľadom na to, že nebolo preukázané skúmanie bonity žalovanej (v tomto konaní žalobkyne). Nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.

18. K námietke žalovaného, že nie je porušiťom spotrebiteľských práv žalobcov, súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 8Co/136/2017-66, zo dňa 26.6.2018, ktorý v obdobnej veci s rovnakým žalovaným dospel k záveru, že cit.: „Vo vzťahu k námietke nedostatku pasívnej legitímácie treba uviesť, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C/272/2013 si žalobca (v tomto konaní žalovaný) uplatnil proti žalovaným (v tomto konaní žalobcom) zaplataenie sumy 1.508,48 Eur s prísl. bez akýchkoľvek pochybností v tomto pôvodnom konaní vystupovali terajší žalobcovia ako spotrebiteľia. V pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) si uplatňoval práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľov v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalo obchodnú prax (§ 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z.). Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, podľa ktorej, keďže nikdy nebol vlastníkom pohľadávky voči žalobcom, nemožno ho v žiadnom prípade považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva žalobcov zodpovedala. Možno uzavrieť, že žalovaný je v tomto konaní pasívne legitímovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcom v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností (vyššie citovaných) ustanovených v zákone č. 250/2007 Z.z.). Žalovaný vyvolaním súdneho konania nie nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobcov, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky (§ 92 ods. 8 ZOB).“

19. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadostučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadostučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprímerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 150,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadostučinenia (keďže morálnym zadostučinením bol aj rozsudok sp. zn. 9Csp/200/2019 a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Na druhej strane však finančné zadostučinenie nemôže predstavovať neprímerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri

rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu. Súd vzal do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa doteraz nevrátila žalovanému istinu požičaných peňazí. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

21. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Na základe uvedeného súd teda priznal žalobkyni proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.